יח א ב מיי' פ״א מהלי חגיגה הלכה ח ט:

ים גד מיי שם הלכה ו:

ה ןמיי' פ"י מהלכות תמידין :סלי ה יגן

ו ומיי׳ פ״א מהל׳ חגיגה הל׳

ד ופ"ב הל' הן:

תורה אור השלם

שלוש פעמים בשנה

יֵרְאֶה כָל זְכוּרְךְ אֶת פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךְ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר

בחג המצות ובחג השבעות

פַנֵי יִיָּ רֵיקָם: דברים טז טז

הגהות הב"ח

(A) במשנה יום טבוח שלומחר השבת: (3) גמ' למחי

הלכתא כתביה רחמנא. נ"ב ול"ק דלמא חג השבועות נמי לא כתביה רחמנא אלא לאקושי לחג המלות דטעון

לינה דאיכא למימר דאין היקש למחצה וכיון דילפת הקישא

מחג המנות לגמרי מקשינן ליה אף דיש לה תשלומין כל

ניה מף דים נה תשכומין כנ ז': (ג) רש"י ד"ה אין כהן וכו' אחר שבת כדי שיבינו

הכל שאין היום: (ד) תום' ד"ה בית שמלי וכו' לגב גרלל דמיירי בחגיגה

נסבה וכן משמע: (ד"ה

נסבה זכן מטמע. (ש) דייה יוס טבוח וכו' משלומין דראשון דכיון וכו' בשביל היוס חזי קרינן ביה כדפי' לעיל הס"ד: (ו) ד"ה יוס לעיל הס"ד: (ו) ד"ה יוס

טבוח אחר וכו׳ ולא יחכן לומר כן דחגיגה וכו׳ אמרו להם ב"ש נדרים: (1) ד"ח

אין כהן גדול מתלגש וכו' דלישנא לא משמע הכי דהוה

ליה וכו׳ היה רגיל כהן גדול ללובשן כדי לעבוד בשביל

בכליו ובא ומקריב וכו' נדרים

ינדנות הוא מקריבן והולך

ל המות הוא באוריבן האוק: כל"ל ותיבת אותן נמחק: (ה) בא"ד תמיד של בין

הערבים ובא ולז בלשכת

יעובים ובא זכן בגשכונ פלהדרין רכי עוקכל בשס: (ע) בא"ד כדתגן כיומל

כה"ג מקריב חלק בראש: (י) ד"ה פז"ר קש"ב וכוי ר"ת במעריב שלו קודש לליבה

ושלשים ידחס: (ל) בא"ד

שיר פרש"י. נ"ב כך הוא בפרש"י דפרק לולב וערבה

דף מו סע"א ופ"ק דר"ה דף ד' בסופו: (ל) בא"ד שמתחיל ניום ראשון מזמור ומסיים

דניתקן לומר בבית הכנסת

הס"ל: (מ) ד"ה תפשת וכו׳ הם "מ חשבון וכו' דלמדה מרובה וכו' יש סוף. נ"ב

ופ"ק דר"ה כתבו התוס' דהכא ליכא לפרש הכי דהא

ש לדבר סוף דטפי משמונה לא ועיין רפ"ק דסוכה דף ה'

ובמ"ש התוס׳ לשם:

. יכו' ורבי

עזריאל מלא

שלמי דפירקין וכו׳

רב אשי אמר אפילו תימא צדדין מותרין כל

דבהדי גבה כגבה דמי: מתני' שבית

שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין

א) מגילה ה. לעילז: [בילה יט.], 3) נ"א אין לה יום טבוח, 4) מגילה ה., ד) ר"ה ד: מו"ק ט מגינט טא, ז) לי ט ז ז נון ק כד:, ד) [סוכה מז.], ו) ר״ה ד: סוכה מח. יומא ג., ז) לעיל ט. ובילה כ: מגילה ה.ן, ם) [ר"ה ד: יומא פ. סוכה ה: קדושין יו. חולין קלח. ערכין ד:], ט) [לעיל טו.], י) [ל"ל לחגן, ל) [וע" מוס' שבת קנה. לחגן, ל) [וע" מוס' שבת קנה. ד"ה אמר רב פפא וכו'ן, ל) [וכן הוא בתוספתא פ"בן, מ) [ג"ל כדפי׳ רש״ין, (ג) [במס׳ סופרים פי״ט וכ״ה בירושלמי וכ״כ תוס' בסוכה מז. ד"ה שיר ורש"י ר"ה ד: ד"ה פז"ר קש"ב], ס' [וע"ע מוס' סוכה

גליון הש"ם

ה: ד"ה תפשתן,

תום' ד"ה אף עצרת וכו' בירושלמי אר"י. עיין מ"ל פ"ג הלכה ו' מהלכות אבל:

הגהות מהר"י לנדא

א] תום' ד"ה אף עלרת וכו' בירושלמי. ל"ל פ"ב הלכה ג' ובמס' בילה פ"ב הלכה ד:

מוסף רש"י

מביאין שלמים. ניוס טונ לפי שיש בהם לורך מאכל לפי שיש בהם לורך מאכל הדינו (לעיד ז:) שהן מאכל אדם בייש וכתיב אך אשר הלכל לכל נפש (מגילה ה.). ואין סומכין עליהם. שהסמיכה שבות היא שמשתמש בבעלי חיים ותנן (בילה לו:) אלו הן משום שבות לא עולין באילן ולא רוכבין על גבי בהמה לעיל ז:) שהסמיכה חסורה משום שבות שבכל כחו היה סומך והוי ליה משתמש בבעלי חיים (ביצה ימ.) ועל אלו שיקריבו ביו"ט יסמכו מאתמול, דלית להו לבית שמאי מכף לסמיכה שחיטה (מגילה אבל לא עולות. אין מביאין עולות, חוץ מתמידין ומוספין שחלן הרבן לבור וזמן קבוע, אבל עולת יחיד לא יביא לפי שאין בה אכילת הדיוט וכתיב יעשה לכם ולא לגבוה(ביצה ימ.) חוץ מתמידין לגבוה(ביצה ימ.) ומוספין שומנן קבוע וכל שומנן חבוע כתיב בהו במועדו ואפילו בקבת וכל שכן ביו"ט (דעיה בקבת וכל שכן ביו"ט (דעיה ז:). מביאין שלמים דעולות. ומה אני מקיים לכס, לכם ולא לנכרים (מגידה ה.). וסומבין עליהם. כיון דמותר להביאן לא גזרו שבות לבטל סמיכתן (לעיל ז:). ב"ש אומרים יום טבוח אחר השבת. וב"ש לטעמייהו דאמרי עולות אין מקריבין ביו"ט, הלכך לא יקריבו עד לחתר שנת (מגילה ה.). וב"ה אומרים אין יום טבוח אחר השבת. אין לה יוס טבות, אין זכיך להממין ליום טבות, שהשלמים ועולות טבות, שהשלמים ועולות קרבים ביו"ע (שם). ומודים שאם חלה להיות בשבת. שאם הירו להיות בשבת, שאין בעלרת שחל להיות בשבת, שאין עולת ראיה ושלמי חגיגה קרבין בשבת וממתין ליום טבות של קרבנות היום לאחר השבת (שם). מניין לעצרת. דאילו הסוכות ובחג המלות בתג נפקה לן מוחגותם אותו חג להי שבעת ימים, יכול יהו חוגגין כל ז' ח"ל אותו, אותו

דכהדי גבה. ששוה לגובה הגב של בחמה: כגבה של בהמה דמי. והראש שוה בגובה לגב הבחמה: בורובי' מכיאין שלמים. ביו"ע שהן אכילת הדיוט: ואין סומכין עליהן. כדאמרינןש אלא סומך עליהן מערב יו"ט ושוחטן ביו"ט דלא בעינן חכף לסמיכה שחיטה:

אבל לא מביאין עולות. באותן שיכול להביא לאחר יו"ט דכתיב הוא לבדו יעשה לכם (שמות יב) לכם ולא לגבוה: יום טבות. של קרבנות ראייה וחגיגה של יו"ט לחחר השבת שחין קריבין לא ביו"ט ולא בשבת: אין לה יום עבות. אינה לריכה יום טבוח שמותר להקריבן ביו"ט: אין כהן גדול מתלבש בכלים. נאים בביתו ובשוק. ולאו בשעת עבודה קאמר ולא בבגדי כהונה קאי אלא שלא יתנאה באותו היום שיום טבוח של עלרת אחר שבת (ג) שיבינו הכל שאינו היום יו"ט מפני הלדוקין שהיו אומרים עלרת אחר שבת: גב" מה חג המלום יש לה חשלומין כל שבעה. כדרבינן קראי בפ"ק (דף ט.) י בחג הסוכות וה"ה לחג המלות שהרי אף הוא שבעת ימים: פו"ר קש"ב. פיי"ם זמ"ן רג"ל קרב"ן שי"ר ברכ"ה. פיים לענין פרי החג כל שבעת ימי החג אין מפייסין עליהן אלא לפי חשבון המשמרות לפי סידרן מקריבין אותן כדתנן במסכת סוכה (דף נה:) מי שהיה מקריב פרים היום לא היה מקריב למחר ופר של שמיני מפייסין עליו איזהו מן המשמרות יקריבנו. זמן שהחיינו. רגל שיש לו שם רגל בפני עלמו ואינו קרוי סוכות. קרבן שאין בהמות קרבנותיו כסדר פרי החג שפרי החג מתמעטין והולכין וכבשיהן י"ד בכל יום ואילים שנים ובשמיני פר אחד איל אחד ושבעה כבשים. שיר אין שיר קרבנותיו כסדר שיר של ימות החג ואינו מדבר מענין פרשיות של הומבה"י (סוכה נה.) שהוא סימן לשיר

של ימות החג. ברכה שהיו מברכים את המלך זכר לשלמה שנאמר בו ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך (מלכים א ח): תפשת מרובה לה תפשת. כל מקום שתמלה שני דרכים החד תופש מרובה ואחד תופש מועט טוב לך לתפוש את המועט שאפילו היה לך לתפוש את המרובה ותתפוש את המועט תפיסתך תפיסה שיש בכלל המרובה המועט אבל אם תתפוש המרובה והיה לך לתפום המועט נמנאת שתפשת שלא כדת: **טעון לינה**. מונאי י"ט:

ופנית

עליהם אבל לא עולות וב"ה אומרים "מביאין שלמים ועולות יוסומכין עליהם עצרת שחל להיות בערב שבת ב"ש אומרים יום מבוח 🕪 אחר השבת ובית הלל אומרים יאין יום מבוח אחר השבת יומודים שאם חלה להיות בשבת שיום מבוח אחר השבת אין כהן גדול מתלבש בכליו ומותרין בהספד ובתענית שלא לקיים דברי האומרין עצרת אחר השבת: **גכו'** א"ר אלעזר א"ר אושעיא ימניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה שנאמר יבחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ימקיש חג השבועות לחג המצות מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבעה אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבעה ואימא מקיש לחג הסוכות מה חג הסוכות יש לה תשלומין כל שמונה אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שמונה שמיני רגל בפני עצמו הוא אימור דאמרי ישמיני רגל בפני עצמו הוא הני מילי הילענין פז"ר קש"ב אבל לענין תשלומין יתשלומין דראשון הוא ״דתנן מי שלא חג ביום מוב הראשון של חג חוגג את כל הרגל ויום מוב האחרון יתפשת מרובה לא תפשת תפשת מועם תפשת אלא 🏵 למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושי לחג המצות מה חג המצות מעון לינה אף חג הסוכות מעון לינה והתם מנלן

משלמים לב"ש ומיהו בירושלמי מייתי 6 אמרו להם לב"ה נדרים ונדבות יוכיחו [שמותרין להדיוט ואסורים לגבוה] אמרו להם ב"ה מה לנדרים ונדבות שאין קבוע להם זמן תאמרו בחגיגה שומנה קבוע אמרו להם ב"ש חגיגה נמי אין זמנה קבוע שאם לא חגג בראשון חוגג והולך כל הרגל אמרו להם ב"ה כיון שאם לא חג ברגל אינו יכול לחוג אחר הרגל היינו זמנו קבוע משמע דאף בחגיגה פליגי כדפרישית מי: אין בהן (י) מתלבש בבדיו. פרש"י בכלים נאים שלו ובביתו ובשוק שלא בשעת עבודה ולא בבגדי כהונה קאמר אלא שלא יתנאה באותו יום טבוח שיבינו הכל שאינו יו"ט וקשה למורי חדא דלישנא לא משמע ליה דה"ל למינקט בכלים נאין ועוד מאי איריא כהן גדול אפילו שאר אדם נמי ונראה לו דבח׳ בגדים איירי שבימים טובים היה רגיל כהן גדול לעבוד בשביל כבוד היום אבל

ביום טבוח לא היה לובשן כדי לעבוד שלא יתראה להיות יו"ט וראיה לדבריו בירושלמי בפירקין א"ר יוסי בר בון בשם ריב"ל בכל יום כ"ג מתלבש בכליו והולך ומקריב תמיד של שחר אם יש שם נדרים ונדבות מקריב אותן והולך ואוכל בביתו ובא ומקריב תמיד של (ח) ערב רבי עוקבא בשם ריב"ל אמר לא היה עושה כן אלא בשבתות וי"ט כלומר שלא היה רגיל ומחלבש בכליו ולעבוד אלא אז מפני כבוד היום אבל אי בעי מקריב בכל אות נפשו כדתנן ביומא (ש) (דף יד.) מקריב בראש וביום טבוח אף לכולי עלמא לא היה מתלבש שלא

רב אשי אמר אפילו תימא צדדין מותרין. דיחוים נעלמם דהם

ם"ל לרב אשי בפרק בתרא דשבת (דף קנה. ושם) אמר רב אשי השתא דאמרינן לדדין אסורין אלא הכי קאמר דמהא ליכא למישמע מינה ⁶: בית שמאי אומרים מביאין שלמים. בבילה

בפ"ב (דף יט.) מיתניא והתם עיקר

והכא אגב גררא (ד) נסבא שמיירי

בחגיגה וכן משמע שמאריך התם

טפי לפרש ויש להוכיח מינה דבילה

מיתניא מקמי מכילתין:

יום מבוח שלו אחר השבת.ואע״ג

אפילו למ״ד תשלומין דראשון (כ) כיון

שאין העכבה רק בשביל היום כדפי׳

לעיל חזיא מיהא קרינן ביה:

יום מבוח אחר השבת. פרש"י

הריבין לא ביו"ט ולא בשבת ולא

יתכן לומר (ו) דחגיגה אמאי לא ומ"ם

קרבנות ראייה וחגיגה שאין

דלא חזו בראשון מייתי לה בשני

יכירו שהוא יום טוב: אף עצרת יש דו תשלומין. ° בירושלמי או אמר רבי יוםי בר בון דוד מת בעלרת והיו כל ישראל אוננין והקריבו למחר כלומר מהתם משמע שהיה לו משלומין וקשה לה"ר אלחנן תיפוק ליה בלאו הכי לא הקריבו בראשון כיון שהיה שבת כדמשמע בשבת בפרק במה מדליקין (שבת ג) דבשבת נפטר דוד ושמא התם לית ליה הכי אלא פליג אהא: פו"ר קש"ב. פרש"י רגל בפני עלמו שיש לו שם בפני עלמו ואינו בכלל סוכות וברכה היא ברכת המלך כדכתיב ביום השמיני שלח את העם וגו' וקשה לר״ת דהא בפ' לולב וערבה (פוכה דף מו. ושם) אמר כשם שחג טעון שיר קרבן ברכה ולינה אף שמיני עלרת טעון ברכה וקרבן ושיר ולינה מאי לאו זמן לא ברהמ"ז ותפלה ועוד לישנא דנקט ברכה בפני עלמו משמע דאף בימים אחרים איחיה והכי איתא בירושלמי ברכה בפני עלמו מאי היא א"ל זמן א"ל זמן כל שבעה מי איכא משמע דבברכת המזון ותפלה בעי למימר דאיכא כל ז' ומפרש לשם מנא ידעינן שהוא רגל דהא בכולהו כתיב וביום וכאן ביום ללמד שהוא רגל בפני עלמו ונראה לר"ח ברכה ברכח המזון ותפלה שמוכירין את שמיני עלרת ורגל היינו לינה שטעון לינה בירושלים ור"ח מפרש רגל לענין אבילות והכא איתא בפרק בתרא דמועד קטן (דף כד:) הרי עברו עליו ערב החג והחג ושמיני שלו הרי כאן כ"א ושניהם יסד ר"ת במעריב שלו "0 לינת שלשים ידחם כאשר אבלים ינחם וברכת המלך לא בעי למיחני משום דנחית אשאר ימים וברכת המלך אינה לשם ולינה לא בעי למיתני לדברי רש״י ור״ח משום דפשיטא ליה שיר (י) פרש״י לא איתפרש ליה ור״ת מפרש דאומר מזמור שלו שלם דבשאר ימי החג אומר הומבה"י כדמפרש החם שמחחיל ביום (0 אחד מזמור ומסיים בשני וכאן כולו שלם ורבי עזריאל מצח של של של השמינית מיהו אומר ר"י דהתם לא מדבר רק מה שאומר בפסוקי דומרה כמו שמוסיפים מומורים בשבת מ"מ משמע שהיו אומרים אותו במקדש כיון דנחקן לומר: תפשת מועם תפשת. לפי שיש בכלל מאתים מנה (מ) ומ״מ חשבון שבידך אמתי וי"מ דלמדה מרובה אין קצבה דלעולם תוכל להרבות אבל למועט יש סוף ולא יתכן דבת"כ פליגי תנאי בהא גבי זבה ימים מיעוט ימים שנים יכול מרובים א"ר עקיבא כל שמשמעו מרובה ומשמעו מועט תפשת מרובה לא תפשת א"ר יהודה שתי מדות אחת כלה ואחת אינה כלה מודדין במדה כלה ואין מודדין בשאינה כלה א״ר נחמיה וכו׳ למה בא הכתוב לפתוח או לנעול ©: אף חג הסוכות שעון דינה. אתיא כראב"י ור"מ דאילו לת"ק ור"ש וראב"ש בפ"ק דר"ה (דף ה. ושם) נפקא להו מדכתיב ופנית בבוקר כל פינות שאתה פונה לא יהו אלא לבקר והכי נמי מרבה התם בפסחים (דף נה:) פסח שני אין לריכא קרא:

רבינו חננאל

רב אשי אפילו תימא צדדיז וב אשי אפילו ונימא בוזין מותרין כל דלהדי גבה דרישא כגבה דמו. א״ר אלעזר א"ר אושעיא מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה ת"ל בחג המצות השבועות ובחג ובחג הסוכות כו'. פז"ר קש"ב. פירשנוהו כבר למעלה.

השלונים, אם לה ת מניגמו בלאשון יקריבנה בשני (ר״ה ד׳). פו"ר קש"ב. סימן הוא (סובה מח.) פיים לעצמו, טעון פיים לפר הבא בשמיני ואינו קרב לפי סדר המשמרות ששו ושלשו בפרי החג, חוך משמים ששש שלשו, ושבין שמים מקריבמו אלא כל המשמרות מפייסות (ר״ה ד׳ ובעי״ז יומא ג. וסובה מח.) זמן לעצמו, לברך שהסיינו (יומא שם וסובה שם) רגל לעצמו, שאין שם חג הסוכות עליו (ר״ה שם ובעי״ז יומא שם) שאין יושבין בסובה מסובה משוב שאין קרבנו כשאר ימי החג שהפרים מתמעטים בהם אחד אח אינו אלא פר אחד, הימים שני אילים וארבעה עשר כבשים וה איל אחד וו' כבשים (ר״ה שם ובעי״ז יומא שם) שאינו כסדר